

Aslan Mahmuti

Mirne stvari

Pesme

2003

za Hanu i Darijana

Oblici u nebnoj peni

tri noći moji dlanovi gore.
osmesima mi daješ pouke
talasima odnosiš daleko -
do ostrva sedme svesti.

ušnom školjkom prilepljen
o dno dana brojim sazvežđa
viđena u dubokoj vatri -
daleko od svog zenita
stopala zakopanih u pesak.

grudno korito u podivljalom moru
gubi dragocene toware iskustva.
da li sam našao svoje tri tačke?
ovo je pravi pravac do sreće?

ljudi su tihi. možda pripremaju
nove i poslednje ratove. koga
da pitam - koji put vodi do tebe?
oslanjam se o prvobitnu stvar:
nadam se. ne usuđujem se na
prekoračenje. učiteljeva grobna
vrata pritiska početni kamen.

zakoraćio bih u život drugi. ali
sam bez znanja. ne razaznajem
oblike u nebnoj peni. pod mladim
bademom zuje pčele. vetar vrti
mrtve putokaze - razotkrivam ...

Vatra u snu

uvek je vezuju za kamen i maslinu.
ispod javora piju vino i bacaju karte.
teške ribarske ruke brzim mahovima
ispisuju u vazduhu reči pomirenja.

ležim na glatkoj steni. pod pazuhom
spava zmija. vređa te njena ljubav
slepa prema meni. proglašavaš me
nevernim na devet minuta. kasnije
izvodiš najdivnije pokrete.

zbog jednostavnosti tvojih postupaka
pesma ostaje bez zapleta. mlada osećanja
iskazuješ sa malo reči. u sumrak daruješ
tri trougla i divne trzaje uz muziku sfera.

nenaviknut na medne usne drhtim.
u tvojoj zavetrini sam morski konjic.
rasplamsava li ova iskra nove vatre u snu.
strepe zbog znanja drevni orah i ranjeni rak.

Ostrvo u moru

za koga se izgovaraju reči?
tvoje usne oblikuju divna slova
ljubavi tri kratke letnje nedelje.
za to vreme čestiti mravi nose
mrve hleba u podrume bogatog
grada koji će uništiti prva kiša.

za koga se grade čvrsti bedemi?
oslanjaš se o njih gipkim leđima
u zanosu uzavrele ljubavne igre.
za to vreme monasi piju kozije
mleko nagnuti nad glagoljaške
spise koje će sveta vatra vratiti
u sveslovesno pomodrelo nebo.

za koga se pišu pesme? pogled tvoj
vragolast, dok ti usnama po koži
glatkoj beležim najtiše posvete.
u to doba nomadi lepog vremena
usmeravaju organe vida u lavirinte
znakova kraj puta. njihovo bivanje
štite bedemi fluidnih vrednosti i opšte
molitve vernih - otpevane za dobrobit
sveta.

Sva naša mesta

prisluškujemo šaptanje zanesenjaka:
ovo je ključna kost, ovo je vratna žila.
prelazim rukom preko tvog stomaka.
dlanom miluješ ključ. vrata se otkrila.

tela kubistički razbijena na kolor-polja.
jedino napon vaseljenskog piska spaja
ono što posle vriska uzdiže samo volja
bačena u prostor stvari bez trećega kraja.

na vrhove naše blažene strasti sleću jata
mladih leptira. borove grozni vetar giba
i mrsi krake vinove loze. želiš da si riba.
bez vlasti bele kože prolaze kroz vrata

i mi ih gubimo iz vida. oslonac je niže
bedra. vreme se menja. to su letnje kiše.
više kamena zida tvoja se silueta uzdiže.
isprepletana naša tela topli talas briše.

sada bez dodira i mira vidim slike jasne.
na sedmom stepenu uznesenja iznad boli
prisustvo njene uzburkane duše sate kasne
podmlađuje sećanjem na ukus morske soli.

Prasak kamena

ko sam ja i koliko dana
dalek mi je put.

čekaš me sa zelenim limunom
na dlanu i čežnjom u grudima.
deset godina propuštamo
da nas večnost trenutka
spali u jedan tren.

dalek mi je put.

ko sam ja i koliko dana

čekaš - da li poznaješ lunu
ledeno nagnutu iznad nebnog
mraka. kako su ti purpurne
usne i oči sjajne. gledaju nas
ispod masline mladi vrapci.

nisu očekivali kolebanje.
more kvasi kamenje -
svet se rađa iz pene.
koje je moje sazvežđe.
kakav je ukus mlečne staze.
ali su smokve slatke
i loza se javlja u noći
trećeg mraka.
na putu srećem zmiju.
pokazuje mi dvojni jezik -
volim njenu gorku šifru.

ja, ko sam i koliko dana
dalek mi je put.

Osmi put

gubim lica u staklenim fasadama.
glad me mučno krpi između ratova.
zagledana u mene zagrljena deca.
žene ulepšavaju sudbine.

nema topline u starom svetu.
zvezdanog neba nema.
na amebu se baca svetlo
žitko i važno. genetski stub
vatre pobadaju u pupak sveta
kao novu osovinu.

izgleda da me napuštaju
ideje o mogućem spasu.
kada se otreznim između
ovih redova uskrsnuću
u belini.

budite uz mene sestre
u času uznesenja.
pokrite ove tamne oči
osmim dlanom – večno.

Oktobarske nezgode

spotičem se o planete
lomim lakat i ostajem
bez jutarnje sudbine.

nisam protumačio znake neba.
imao sam sreće – ostao na mestu.
oni mi zavide. ne poznaju detalje
ugovora potpisanog trećom rukom
mladog meseca – nadbiskupa noći.

gledao sam odsjaj
na vodenom obrazu.
moje oči zalutale
duboko u stradanja.

on govori: nisi ona ista.
ne prepoznajem tvoje prepone.
u snu sve linije miruju. tople
kapi stvaraju nove obrise.

milovalo me tvoje
prisustvo. krilo mi
dalo vlažnu toplinu
za novi početak.

on govori: zaboravljam
da sam te znao. tu i tamo
podsećaju me glasovi
anđela na detinjstvo.

Zeleni zaborav

zaboravljaš sve mile reči,
pokrete neba koja su nas
pokrivala, mesečev sjaj,
zvezdane kapi. sve

to sastavni je deo
sudbinske zavetrine,
bitna ćelija ravnoteže
i jedinstvena odbojnost.

ko će ti stati blizancem.
kome ćeš pružati lepotu
u raznim etapama propasti.

trag nam se gubi.
zeleni talog kose
pokriva. gledaju
nas večne koji su
nas ljubili.

Koren noći

leči te desna ruka.
slova kapaju iz pera.
u plavoj noći jedem
korenje reči i misli.

i neka misao nema
reči. nema slika. to
je večno prisustvo.

možda se lomim danima.
a na usnama mi osmeh.
i raduje se ko me vidi.
a ne zna.

nema do prisustva
leka za moje rane.

nema do vas mene.

desna ruka u korenu noći
spoznaje vreme večno.

Kamen na zemlji

moj sine
sine moj
podigni se
nad moj grob
oplakuj neoplakane
pamti sveprisutne
kamen stavi
na moj mrak
da pamti
kosti da mi davi
plači nevidljivi
moj sine
ime moje
ne napuštaj
hram moj mrtvi
iskro moja
nad zvezdama
natapaj mi
plućnu lađu
suzama
čitaj mi sa
kamen-oltara
reči pesme
ništa drugo
moj meseče

Leto na ostrvu

Peščani sati veju
u kvadraturi mraka
dva zuba bela
koralna dva
zvezdano mlečna
probijaju tkivo tišine
globus te pakleno vrti
sve sporije čitaš
znake nebne pene
pero odlaže rimu
sva slova u jednom ista
i kraj za tačku ne zna
u školjkama neviđena mora
poju hukom burnim
tiho slutiš nečujni pisak
na kažiprstu rotira glava
iz obližnje vode
tražim svoju planinu
i ponor
i jutro
za let

Mirne stvari

uzmi ovaj dlan slomljenih linija
i plavu kap vode
oko tvoje me smiruje
namreškani otisak palca budi
tu je srednji kvadrat
u njega upisan krug
u krugu žig od crvenog voska
u vosku tačka
levo od nje ime
od tri slova za veličanstvo
i visoka čaša
u njoj voda
na rubu trag usana
u uglu sveća
mali krivudavi plam
jedna aura od srebra
jedan svitak
pun žutih redova
slika kopljanika uz tekst
jedna lobanja
odavno mrtav neko
voštana mu kosa i sleđen krik
pero labuda
iz kojega mrak diše
i kapa vreme u noć
zvukovi se prelamaju
levitiraju vokali
tu su svod
stub
svet
u prostoru mirih stvari
uzmi moj dlan
i snopove lomnih linija

oblici u nebnoj peni	01
vatra u snu	02
ostrvo u moru	03
sva naša mesta	04
prasak kamena	05
osmi put	06
oktobarske nezgode	07
zeleni zaborav	08
koren noći	09
kamen na zemlji	10
leto na ostrvu	11
mirne stvari	12

O autoru

Aslan Mahmuti (1971, Beograd) prevodi književnost na nemački jezik, pre svega poeziju (Miodrag Pavlović, Milutin Petrović, Jovan Zivlak, Radmila Lazić, Ana Ristović, Stevan Tontić, Zoran Bogar i dr.).

»Mirne stvari« njegova je treća zbirka pesama.

Radi kao website-koordinator jedne od vodećih evropskih brokerskih kuća. Živi u Nirnbergu, Nemačkoj.

Kontakt

Aslan Mahmuti
Moltkestrasse 7
D – 90429 Nuernberg
Tel.: + 49 172 744 62 92
aslan.mahmuti@poezija.net
<http://www.poezija.net>